

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ και ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

Κυριακή ΙΔ΄ Ματθαίου (2 Σεπτεμβρίου)

Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ ΜΟΙΑΖΕΙ ΜΕ ΓΑΜΟ

Ο Θεός χρησιμοποιεί εικόνες από την κοινωνία και τη φύση, για να μιλήσει στους ανθρώπους και να παρουσιάσει τι σχέση έχει ο Θεός με τους ανθρώπους. Έτσι στην αγία Γραφή παρουσιάζεται ο Θεός να είναι ο βασιλεύς και οι πιστοί του οι πολίτες της βασιλείας του. Παρουσιάζεται ως αετός και οι πιστοί του είναι τα αετόπουλα. Παρουσιάζεται ως η κλώσα και οι πιστοί του είναι τα κλωσόπουλα. Παρουσιάζεται ως πατέρας και οι πιστοί του ως παιδιά. Παρουσιάζεται ως η άμπελος και οι πιστοί του είναι τα κλήματα. Παρουσιάζεται ως οικοδεσπότης και οι πιστοί του είναι οι προσκεκλημένοι. Παρουσιάζεται ως κτηματίας και οι πιστοί του ως γεωργοί που δουλεύουν στα κτήματά του. Παρουσιάζεται ως δάσκαλος και οι πιστοί του ως μαθητές. Παρουσιάζεται ως ποιμήν και οι μαθητές του ως πρόβατα. Παρουσιάζεται ως αμνός, που αίρει την αμαρτία του κόσμου και θυσιάζεται γι' αυτήν. Παρουσιάζεται σαν υπηρέτης, που υπηρετεί τους μαθητές του.

Η πιο προσφιλής όμως εικόνα στην αγία Γραφή που παρουσιάζει τις σχέσεις του Θεού με τους ανθρώπους είναι του γάμου. Ο Θεός είναι ο σύζυγος και η ψυχή κάθε ανθρώπου είναι η σύζυγος του Θεού. Υπάρχει ένας γάμος πνευματικός μεταξύ Θεού και ανθρώπων.

Στην Παλαιά Διαθήκη ο γάμος αυτός αρχίζει με την νομοθεσία στο Σινά. Εκεί ο Θεός προσφέρει τον εαυτό του και ζητά την υπακοή του Ισραήλ. Αργότερα έχουμε το Άσμα Ασμάτων που φαινομενικά είναι ένα ερωτικό τραγούδι, αλλά οι πατέρες, ερμηνεύοντάς το αλληγορικά μας, μας λένε ότι μιλά για τον έρωτα μεταξύ Θεού και ανθρώπου. Επίσης ο 44ος ψαλμός, που είναι καθαρά μεσσιανικός, αναφέρεται στους μυστικούς γάμους του Χριστού με την Εκκλησία αλλά και με κάθε ψυχή ανθρώπου.

Ο Θεός, για να δείξει πόσο τον στεναχωρεί όταν εμείς τον εγκαταλείπουμε, έκανε το εξής παράξενο και σκανδαλιστικό· διέταξε τον προφήτη Ωσηέ να νυμφευθεί μια πόρνη, η οποία συνέχισε να πορνεύει και μετά το γάμο της, με αποτέλεσμα ο Ωσηέ να καίγεται. Ο Θεός τότε του είπε ότι όπως αγανακτεί και πενθεί αυτός για την άπιστη γυναίκα του έτσι κάνει και ο Θεός, όταν τον απατούμε και λατρεύουμε άλλους θεούς. Από τον γάμο του Ωσηέ με την πόρνη γυναίκα βγήκαν τρία παιδιά στα οποία έδωσε συμβολικά ονόματα, για να διδάσκονται συνεχώς οι Ισραηλίτες ακούγαντάς τα. «Διασκορπισμός» το πρώτο αγόρι, «Μη ελεημένη» το δεύτερο που ήταν κορίτσι και «Δεν είναι λαός μου» το τρίτο, που ήταν πάλι αγόρι. Ο Θεός προειδοποίησε τους Ισραηλίτες έτσι ότι θα διασκορπιστούν, δεν θα έχουν το έλεός του και θα παύσουν να είναι λαός του, εφ' όσον φυσικά δεν μετανοήσουν και δεν επιστρέψουν στον Θεό, διατηρώντας τον πνευματικό γάμο τους με Αυτόν.

Στην Καινή Διαθήκη ο ίδιος ο Κύριος παρουσιάζει την μεσσιανική εποχή ως γάμο. Μιλά για ένα βασιλιά (τον Θεό) που κάνει τους γάμους του υιού του (του Χριστού) και προσκαλεί τους ανθρώπους να έλθουν στο γαμήλιο τραπέζι (θεία κοινωνία) και εκείνοι δεν θέλουν. Ακούσαμε στο σημερινό ευαγγέλιο ότι «Ωμοιώθη η βασιλεία των ουρανών ανθρώπω βασιλεί, όστις εποίησε γάμους τω υιώ αυτού. Και απέστειλε τους δούλους αυτού καλέσαι τους κεκλημένους εις τους γάμους και ουκ ήθελον ελθείν», ακούσαμε στο σημερινό ευαγγέλιο. Τους ξανακαλεί και εκείνοι δείχνουν ή αδιαφορία (είναι

απορροφημένοι από την εργασία τους) ή εχθρότητα (έβρισαν και απέκτειναν τους δούλους που τους προσκάλεσαν) (Ματθ. 22,1-14).

Επίσης ο Χριστός ομιλεί περί του εαυτού του ως Νυμφίου και λέγει ότι, ενώ είναι στην γη, οι μαθητές του δεν μπορούν να πενθούν και να νηστεύουν. Όταν φύγει τότε θα νηστεύσουν (Ματθ. 9,15).

Ας θυμηθούμε επίσης την παραβολή των δέκα παρθένων (Ματθ. 25,1-13), που οι πέντε ήταν φρόνιμες και οι πέντε μωρές και περίμεναν τον νυμφίο, ας θυμηθούμε το «Ίδού ο νυμφίος έρχεται» και «Τον νυμφώνα σου βλέπω Σωτήρ μου κεκοσμημένον», ας θυμηθούμε το απολυτίκιο που ψάλλουμε εις γυναίκες μάρτυρες «Η αμνάς σου Ιησού κράζει μεγάλη τη φωνή σε νυμφίε μου ποθώ και σε αθλούσα ζητώ...».

Ας θυμηθούμε αυτό που γράφει ο Παύλος ότι αρραβώνιασε τον κάθε πιστό της Κορίνθου με τον Χριστό και θέλει ο καθένας από αυτούς να παραμείνει αγνός και παρθένος στη σχέση του με τον Χριστό, όπως και ολόκληρη η Εκκλησία της Κορίνθου (Β΄ Κορ. 11,2). Ο Παύλος υποστηρίζει ότι με την ένωσή μας με τον Χριστό τα μέλη μας γίνονται μέλη Χριστού, αποκτούν ιερότητα ου την τυχούσαν, και εμείς δεν έχουμε δικαίωμα να τα ατιμάζουμε κάνοντάς τα πόρνης μέλη (Α΄ Κορ. 6,15-17). Στον εν Χριστώ γάμο τα μέλη μας παραμένουν μέλη Χριστού και η σχέση μας με τον Χριστό δεν διαταράσσεται. Ο Παύλος στο αποστολικό ανάγνωσμα που διαβάζεται στον γάμο, παραβάλλει τις σχέσεις άνδρός και γυναικός με την σχέση Χριστού και Εκκλησίας. Οι γυναίκες να υποτάσσονται στον άνδρα «εν παντί» όπως η Εκκλησία στον Χριστό· και οι άνδρες να αγαπούν τις γυναίκες τους όπως αγαπά ο Χριστός την Εκκλησία. Η υποταγή αλλά και η αγάπη είναι θυσιαστικές εν Χριστώ πράξεις, πολύ δύσκολες και οι δύο, που μας οδηγούν όμως στην αγιότητα και στην ένωσή μας με τον Χριστό (Εφεσ. 5,25-33). Συνεπώς και ο ανθρώπινος γάμος υπάρχει για να διασωθεί ο γάμος μεταξύ Θεού και ανθρώπων. Μη το ξεχνούμε αυτό.

Ας θυμηθούμε επίσης αυτό που αναφέρει ο Ιωάννης ο Θεολόγος στην Αποκάλυψη του (19,6-8) ότι άκουσε φωνή «όχλου πολλού» και φωνή που ακουγόταν «ως φωνή υδάτων πολλών» και «ως φωνή βροντών ισχυρών» οι οποίοι κραύγαζαν «αλληλουϊα» δηλαδή αινείτε τον Κύριον. Γιατί να αινέσουμε τον Κύριον; Διότι «ήλθεν ο γάμος του αρνίου και η γυνή αυτού ητοίμασεν εαυτήν». Ήλθε η δευτέρα παρουσία και η γυνή του είναι έτοιμη να τον υποδεχθεί. Η γυνή είναι η Εκκλησία που περιμένει αιώνες να ενωθεί πλήρως με τον Νυμφίο της, χωρίς τίποτε να διαταράσσει την σχέση της με Αυτόν. Είναι αυτή που κραυγάζει «ναί έρχου Κύριε Ιησού» και με αυτήν την κραυγή τελειώνει το βιβλίο της Αποκαλύψεως (Αποκ. 22,20).

Στο προτελευταίο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως ο Ιωάννης βλέπει ένα καινούργιο ουρανό και μια καινούργια γη. Ο πρώτος ουρανός, η πρώτη γη, και η θάλασσα δεν υπήρχαν πλέον. Και είδε την αγία Ιερουσαλήμ καινούργια, να κατεβαίνει από τον ουρανό, από τον Θεό, στολισμένη και ετοιμασμένη σαν νύμφη, που περιμένει τον νυμφίο της για να παντρευτεί. Και τότε ακούστηκε φωνή μεγάλη από τον ουρανό που έλεγε· υπάρχει πλέον μια σκηνή στην οποία συνυπάρχουν ο Θεός και οι άνθρωποι. Ο Θεός κατασκήνωσε μαζί τους και οι άνθρωποι απέβησαν ο λαός του. Τώρα ο Θεός θα εξαλείψει κάθε δάκρυ από αυτούς, και ο θάνατος, το πένθος, η κραυγή, ο πόνος δεν θα υπάρχουν πλέον. Θα προκύψει ένα εντελώς καινούργιο σύμπαν, που δεν θα έχει καμμία σχέση με το παλιό (Αποκ. 21,1-5). Όλα αυτά σε όσους μετανοήσουν...

Αρχιμ. Μελέτιος Απ. Βαδραχάνης